

„Stajero“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 krone, za pol in četrt leta razmerno; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštne. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnstvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.

Slava Tebi, ki si nas kmete ljubil!

Kmečki stan, srečen stan!

Dopisi dobrodosli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inseratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 4.

V Ptuj v nedeljo dne 26. januarja 1908.

IX. letnik.

Somišljeniki!

Vkljub temu, da se naši nasprotniki z vsakim dnevom huje jezijo in grozijo, prirejali bomo tudi v bodoče naše kmetijske shode. Nam se gre za to, da pričnemo in na Spodnjem Stajerskem s pravo kmetško politiko. Ljudstvo naj izve vse izdajstvo, s katerim so ga njegovi vsiljeni poslanci prodali. Ljudstvo naj izprevidi, da mu je dosedanja narodnostna in verska gonja, le in povsod škodovala, da je pri temu le trpelo in postalo revno. Zato naprejš shodi napredne stranke! Kmetje in kmetice! Prihodnji shodi se vršijo takole:

V nedeljo, 26. prosinca 1908 točno ob 3. uri popoldne se vrši v gostilni g. Golloba v Vurmbergu

kmetški shod.

Vabljeni so vsi, ki imajo dobro voljo, da si izboljša revni, zanemarjeni kmetški stan svojo bodočnost. Nikogar ne izvajamo, nikogar ne bomo napodili iz shoda. Ali to rečemo, da si ne bomo pustili shod od nahnjanih rogoviležev razbiti! Za to smo pač že preskrbeli.

Tudi na tem velepomembnem shodu bodeta govorila posestnik Andrej Drogenig iz Podplata in urednik Karl Linhart iz Ptuja, prvi o gospodarskih kmetških vprašanjih, drugi pa o političnem položaju.

V nedeljo, dne 2. svečana, na praznik svečnice, se vrši v gostilni g. Rebernaka v Sv. Lovrencu v slov. gor.

kmetški shod

na katerem bodeta govorila ista dva govornika o istih zadevah.

Možje in žene! Ne pustite se nahnjati od vaših sovražnikov in udeležite se shodov polnoštevilno. Saj ni nikdo zavezan, da vstopi v našo stranko. Ali poslušati in potem soditi, to je treba **Pridite torej vsi!**

Naša moč.

Kako smešni so naši nasprotniki, ko se našemu delu smejijo in ko vpijejo, da nimamo naprednjaki nobenih moči! Seveda, iz tega prisiljenega nasprotniškega smeha zveni tajni strah, — čimglasneje se rogajo prvaški nasprotniki, temvečja groza jih obhaja... Iz naših listov se norčujejo in vendar mora vsakdo, ki pozna le malo razmere, gotovo priznati, da ga ni lista, ki bi bil tako priljubljen, tako razširjen in pred katerim bi se sovražniki tako tresli, — kakor naš nevstrašeni „Stajerc“.

Istotako so se naši nasprotniki začetkoma norčevali iz ustanovitve „Stajerceve“ napredne stranke. Vpili so, da je to „stranka nemčurjev“ in se smejali. Ali ljudstvo se ni dalo zapeljati na prvaški led, ljudstvo se ni dalo zaslepi od prvaških narodnjaških praznih besed, — v trumah je prihajalo ljudstvo v naše vrste in to brez ozira na sladke obljube od strani „rešiteljev“ v klerikalnem talarju in narodnjaškem fraku. V javnosti se se nam nasprotniki smejali, ko smo povečali „Stajerca“ in ga pričeli izdajati vsak teden. Zdaj se ne smejijo več, zdaj ko je že cela vrsta prvaških zakonitih lističev poginila, — lističev, ki so bili ustanovljeni z edinim namenom, da končajo „Stajerca“... In rogali so se naši nasprotniki, ko smo ustanovili svoje „Stajercevo“ tiskovno društvo. Danes se ne rogajo več, — danes, ko ima to tiskovno društvo lepi prometni kapital, ko je stotero članov, ki so vplačali po 1, 2, 5, tudi 10 deležev po 10 kron, danes, ko prinašajo napredni kmetje svoj denar raje v naše tiskovno društvo, nego v prvaške posojilnice, danes, ko bode zamoglo to tiskovno društvo plačati za vložene deleže lepe procenote, ker se je njegovo prvo podjetje (kmetški koledar) tako temeljito posrežilo... Smejali so se naši nasprotniki, ko smo rekli da bomo prirejali shode, podučevali ljudstvo, mu odpirali oči. Danes se nam ne smejijo več, danes nam le grozijo z navad-

nimi psovkami, danes nas hočejo prestrašiti s poleni in nočmi, z ubojem in umorom.

Oj ti naši shodi, ti delajo prvaštvu farške in dohtarske barve velikanske preglavice. Naravno! To niso shodi, na katere pride par po kaplanih kakor živina prignanih zasleplencev, par od prvaških dohtarjev odvisnih revežev, — to so ljudski shodi, na katerih se zbiraajo najboljši, najpametnejši in najrenejši gospodarji. To so možje, za katerimi leži življenje dela, življenje poštenja, — možje, ki se ne obračajo po vetru, temveč katerih prepričanje je plod izkušnje, dela, trpljenja. In zato so naši pristaši trdni kot skala, previdni kot lesica in pogumni kot lev... Velika moralistična moč leži v naših shodih. Pridite, nasprotniki, pogledite te naše shode! Tudi vi imate prosto besedo, — pridite in pobijte naše govornike, razkrinkajte nas, ako govorimo neresnico, dokažite nam naše „zmote“, le pridite! Ali s tem, da žugate in grozite s trpežom, z ubojem, s surovostjo, s tem nas ne prestrašite...

Naša moč tiči v resničnosti naših trditvev in v odkritosrčnosti našega nastopanja. Mi ne skrivamo ničesar in mi povemo vse tako, kakor nam je Bog jezik vstvaril. Klerikalni kakor narodnjaški prvači delajo edino z neumnostjo, — oni so fanatiki in le zaslepljene ljudi zamorejo imeti v svojem taboru, — ne gre se jim za zmago, temveč za boj. Prepričanje, sovražnega hujskanja, gonja, — to so stebri klerikalstva, stebri prvaštva! In vse drugo jim je postranska stvar... Mi pa ne zahtevamo od nikogar, da bi nam slepo verjel in slepo sledil. Vsak naš somišljenik naj se prepriča, naj sodi po lastni pameti in lastni izkušnji... V tem, v resničnosti, v odkritosrčnosti tiči naša moč! In to moč hočete vi pohabljeni, priljčkavi bankerotni kaplani in peaniki premagati? Smejite se, — smejite se, prvaki, samim sebi se smejite, ker hočete zid z vašimi trdimi glavami predreti... Smejite se, — lache, Bajazzo! — kajti preko vašemu nazadnjaštvu,

Kadar gorè potujejo...

Povest od sovraštva in ljubezni.
Spisal Karl Bienenstein.

(10. nadaljevanje.)

VII.

Drugi dan se je Toni hudo kesal, da ni takoj gostilne zapustil, ko je Zagorjana opazil; še bolj pa se je kesal, da je pustil Roziko samo domu iti. Zdaj ji je gotovo ote vse drugače povedal. In pozjutrajnem naj bi šel zopet na planino, brez da bi Roziko še enkrat videl.

Zagorjanov hlapec je v gostilni vse izvedel ter Roziki povedal. Le-ta je takoj vedela, kdo je bil vzrok prepiru. Ali da je Toni njenega očeta udaril, ji je košalo veliko solz, ki so iz novega tekle, ko se je zvečer v postelji vlegla. Poleg tega je postajala s tem dnevom hudo bojazljiva. Njeni oče je bil od tega časa vedno bolj tih. Govoril je le najpotrebnejše in v njegovih očeh je ležalo nekaj zmedenega. Za Roziko se ni več brigal, kakor da bi jo sploh ne bi bilo.

Prihodnjo nedeljo popoldne je prišel Joža k Zagorjanu. Na poti je srečal Roziko. „No, ali si danes sama?“, je vprašal Joža. — „Sama ja, kdo pa naj bi bil z mano“, je odgovorila. — „Ali smem malo s tabo?“ — „Hvala, bom že sama pot najda.“ — „Pa bi šel rad

malo s tabo.“ — „Hvala lepa za čast, s tabo bi se res sramovala!“ — Joža je postal blede. „Sramovala bi se z mano? Želel bi, da ne bi nikdar to besedo obžalovala. Nikdar, veš, lepa Rozika!“ Ona je šla naprej. Gledal je sovražno za njo in mrmral. „Naredil te bodem že malo in ponižno, ti ponosno dekle!“

Zamišljen je sedel Zagorjan pred hišo, ko je stopil Joža k njemu. „Moram malo pogledati, kaj delaš. Zakaj pa nisi prišel v vas?“ — „Zakaj? To vprašajo? O Bog, sosed, tega ne zdržim. Znoret! moram. Mene Zagorjana, so iz krčme vrgli in to zaradi Požurnikovega poba.“ Zaškrjpal je z zobmi in nadaljeval: „Poglej me, ali sem še človek ali divja zverina, katero sme vsakdo zasledovati? Ali sem berač, da si upa vsak hlapec, vsak ušivec čevlje v mene obrisati? Vsi ljudje kažejo s prsti za mano: Tega je Požurnikov pretepel — o, o —.“ Joža je bil v srcu vesel; zdaj, zdaj je imel Zagorjana v svoji roki. Hujskal je naprej: „Ja, sosed, stvar je končala hudo za naju. Vsi pomagajo proti tebi, celo pobje. Zdaj so zložili celo pesmico proti tebi. Pa ti jo raje ne povem.“ — „Povej, povej!“ — Branil se je navidezno, a končno jo je povedal:

»Zagorjan priha
k maši v oštarijo,
Požurnikov fant
mu odveze da...«

Zagorjan je sedel s strupenimi očmi tu. Misel za misel je prihajala v njegovo glavo in končno je obstala ena misel. Prijel je Jožeta za rokav in rekel: „Ti, ali moram vse to pretrpeti? Mislim da ne. Tu se mora nekaj zgoditi! Ali me razumeš?“ — „Razumem“, je odgovoril Joža; »ali kaj naj storiš? Vsi skupaj pomagajo. K večjem ko bi enega dobil. Temu bi dal lahko spomin, drugače te bodo še šolarji zasmehovali.“ — „Daj mi svet!“ je prosil Zagorjan. In Joža je vedel za svet. Povedal mu je celi načrt ter končal: »Nevarnosti ni zate. Napraviva kakor takrat. Jaz sem tvoja priča. Prisezem vse.“

Prihodnje dni enkrat sta šla Joža in Zagorjan na planino. Ogledala sta si par mladih volov. Pastir je iz pogovora razvidel, da hoče Joža za vole neki kos njive dati. Pastir je začuden gledal. »Kaj-ne«, je rekel Joža, »ti se čudiš? Pokazal bodem, da znam še gospodariti.“ Opoludne sta kmeta zopet odhajala. Ko sta prišla do gozda, prepričala sta se, da je puška, ki sta jo tam skrila, še vedno na svojem mestu.

Proti večeri so videli kmeti, kako sta šla Zagorjan in Joža proti hiši zadnjega. Kmalu potem je prišel Jožev hlapec v gostilno in zahteval pet litrov vina. »Zakaj pa potrebujete danes toliko vina?« je vprašal krčmar. »Zagorjan in Joža sta napravila neko kupčijo; Joža je dal kos njive, Zagorjan pa par volov. Mi pričnemo zopet z dobrim gospodarstvom.“ — „Aha, in to s petimi litri

V nedeljo, 26. prosinca 1908 ob 3. uri pri g. Gollobu v Vurmbergu kmetški shod!

Politični pregled.

Poljedelski odsek v državni zbornici je stopil 14. t. m. k seji. Posl. Iro je zahteval ustanovitve živinorejskih zadrug, pos. Nedrist ureditev planinskega gospodarstva. Nadalje se je govorilo o krivičnosti zemljiškega davka itd. Končno se je sklenilo, predložiti vladi sledeče kmetске zahteve: 1. Uresničiti naj se postavijo gledé servitutov. 2. Postava glede porabnih in upravnih pravil na zadrugnih zemljiščih. 3. Postava glede združenja zemljišč. 4. Postave za varstvo planin; državne podpore za planine. 5. Spremenitev gozdnih postav. Lovske postave naj se z ozirom na varstvo kmetijstva preduragajo. 7. Postava, ki onemogoči nakup zemljišč, katere se porabi potem za lov. 8. Vlada naj pospešuje zadruge za živinorejo, živinsko pitanje, živinsko uporabo, mlekarne itd. Vsako leto naj se živino šteje. 9. Vlada naj omogoči umetno krmo in uporabo umetnih gnojil itd. Radovedni smo, kaj bode vlada k temu kmetiskemu programu rekla. Veliko upanje ni, kajti sedanji poljedelski minister je farški advokat Ebenhoch.

Kaj košljajo ministri? Pred kratkem so se zgodile ministrske izpremembe. Odstopila sta ministra Prade in Pacak, ki dobiva vsak 8000 K, skupaj torej 16.000 K letnega penziona. Ministra Fort in Auersperg ostaneta za službo še na razpolago, zato dobivata še celo plačo, to je letno 20.000 K, skupaj torej 40.000 K. Poljski minister Dzieduszycki dobiva 10.000 K letne pokojnine. Novi klerikalni minister dr. Gessmann dobiva 20.000 K plače in 20.000 K doklade, skupaj torej 40.000 K. Poleg tega je dobil vsak teh ministrov še pavšalni 6.000 K, skupaj torej 36.000 K. Domobranski minister pa dobi 20.000 K. Ministrske izpremembe nas košljajo svotico 162.000 K. K temu pridejo še velikanske plače za stare ministre. V kratkem pa se izvršijo zopet ministrske izpremembe.

Veliki vojvoda Ferdinand IV. Toskanski je v Salzburgu umrl. Pokopali so ga na Dunaju.

Avstrijski davki. Glasom nekega gospodarskega lista znaša davek, ki ga plačuje vsaka oseba v razmerju z dohodkom sledeče svote:

Amerika	32%
Nemčija	79%
Anglija	89%
Francoska	122%
Italija	203%
Avstrija	206%
Japonska	21%

Torej: Amerikanec plačuje le nekaj čez 3% svojih dohodkov za davke, Avstrijanec pa čez 20½%. Smo pač srečni, mi pobožni Avstrijani...

Tudi ogrski dezertjerji — pomiloščeni. Poročali smo, da je cesar ob priliki svojega jubileja pomilostil avstrijske dezertjerje. Istotako pomiloščenje je izdano zdaj za ogrske državljane.

Ogrska živinoreja. Število konj na Ogrskem se je l. 1907 od l. 1906 povišalo od 1.788.416 na 1.797.664, govede od 5.624.555 na 5.952.929, ovc od 6.891.089 na 7.549.336 komadov.

vina? Haha! Kmeti sta pridno pila in Joža je trosil še vedno strup sovražstva v Zagorjanovo dušo. Videl je, kako je postal Zagorjan v njegovi roki brezvoljno orodje. Rozika zdaj sicer še ni imela ničesar s tem opraviti, ali jutri — bode morala —

Ob 10. uri je zapustil Zagorjan Joževo hišo in korakal proti gozdu. Noč je bila tiha in gorka. Proti eni uri je prišel do gozdovode roba in potegnil puško iz grmovja. Nabasal jo je. Tak mali kos svinja in uničil lahko najlepši par Požurnikovih volov. 400 goldinarjev! Ali, — pa bi bila s tem sramota odstranjena? Pravzaprav bi moral — Zagorjana je potrosilo. V glavo mu je prišla grozna misel. Kakor v sanjah je stopal naprej in prišel na Požurnikovo pašo. Ali nikjer ni zagledal živine. Torej čakati! Skril se je z nabito puško za neko skalo. Vedel je, da ostane žival, kadar vzhaja solnce. Iz doline je prihajala megla in mehki, daljni glas se ja začel; jutranji zvonec iz Rdečegozda. Od planine pa se je že slišalo mukanje živine.

V tem hipu so se odprla vrata pastirske kočice in Toni je stopil s škafo na prosto. Zavriskal je in po zdravil mlado jutro ter korakal potem proti studencu. Pred Zagorjanovimi očmi se je vse treslo. Spomnil se je prepira v krčmi in zopet je prišla grozna misel v njegove možgane. Toni je zapel ravno zaljubljeno pesen. Zagorjan pa je stisnil puško k lici, zakrivil prst in ugro-

Dopisi.

Šoštanj. Odkar obstoji „Štajerc“, podučuje vedno kmete, kakšni prijatelji so jim prvaški dohtarji in njihovi pristaši. Živi dokaz tega, da smo resnico govorili, pa so dogodki v Šoštanju. Kakor v obče znano, je prvaški voditelj in najiskrenejši prijatelj prvaškega dohtarja Majerja zabredel tako v dolgove, da se ne more več pomagati. Da se je dosedaj držal, temu je vzrok le-to, da si je jemal iz posojilnične denarja, kolikor se mu je ljubilo; bil je član vodstva posojilnice in nihče ga ni nadzoroval, zlasti tudi ne načelnik dohtar Majer. (Govori se, da posojilnica sploh kmetom v zadnjih 2 letih ni dajala več posojila, ker je ves denar, katerega so kmetje vlagali, potreboval Ivan Vošnjak.) A končno je tudi posojilnici zmanjkalo denarja in tako je tudi Ivan prišel na cedilo. Ker v posojilnici ni več denarja, ga tudi Ivan Vošnjak več nima in tako je bil primoran pripoznati, da ni več vstanu plačati svoje dolgove, kateri gredo v več sto tisočev. Popolnoma naravna posledica tega je, da so ljudje razvideli, da njihove vloge v šoštanjski posojilnici niso več varne in valed tega svoje vloge nazaj tirjajo, večinoma seveda brezuspešno, ker posojilnica nima denarja. Nezaslišano pa je — in to si zapomnite, kmetje, da bode te za bodočnost vedeli, kje so Vaši prijatelji — da sedaj posojilnica od kmetov, katerim je dajala posojila, denar nazaj tirja, — še bolj nečuvno je, da dohtar Majer kmete toži in na ta način kmetom nepotrebne stroške, sebi pa dobiček dela — dočim se prvaškim pristašem v Šoštanju prav ničesar ne zgodi. Ko bi posojilnica iztirjala od Ivana Vošnjaka čez 150.000 kron, od Rajšterja čez 70.000 kron in še druga manjša in večja posojila, bi bilo takoj dovolj denarja na razpolago. A vbogi trpin kmet mora plačati — poleg tega pa še tega, kar si je s krvavimi žulji prislužil in kar je zaupno vložil v posojilnico, ne dobi nazaj. To je vnebevpijoče! Ali je res prvakom vse dovoljeno? Ali za prvake ne veljajo postave? Kje so javne oblasti tem neznanostim razmeram konec napravijo, ker kmetje smo že dovolj trpeli in nismo več voljni vsega prenašati!

Rogaška Slatina. Dragi „Štajerc“, pojasni malo razmere v naši rokodelski zadruzi, katera sploh že davno v staro železje sliši. Ta zadruga ima nekaj premoženja in za teh par kronic je vedni preprij. V zadruzi so udje raznega političnega mišljenja. Ali mesto da bi te krvavo prihranjene kronice v kakšni dobri napredni hranilnici naložilo, vložili so jih raje v farško posojilnico. Tam dobijo male čbresti in potem se jih sami rokodelci zopet za visoke obresti posodijo. Ali ni to škandal? Naši obrtniki se štejejo za napredne in pametne može, pa vendar dopustijo, da se farška posojilnica z njih denarji žepe flika. Vzdramate se!

Iz zgornje Radgone. Naš mili okraj. načelnik g. Zvonček Terstenjak, po domače Lešnjak, je sklical 15. t. m. občno sejo okraj. zastopa. Prišlo je vseh 16 udov garde župnika Kneca, seveda so bili vsi povabljeni; „Bračkoliancev“ pa je prišlo samo 12, ker nista dva uda dobila vabila. Otvoril je g. načelnik ob 10 uri sejo in nekaj

meče je zadonel strel. Toni se je prijel za prsa in zavpil: „Zagorjan! Le-tega pa je prišla neizrečna groza, vrget je puško od sebe in divjal v dolino. Tako se ni noben človek bežal. Kamenje je letelo okoli njega in bilo mu je, kakor da bi ga nevidni duhovi zasledovali. „Zagorjan, Zagorjan!“ so vpili in „Morilec, morilec!“ Zagorjan je bežal in bežal, in zdelo se mu je, da čuje iz gozda glasove: „Zagorjan je Tonita umoril!“ In zdaj je padel Zagorjan v mah in iz njegovih ust je donelo blazno tuljenje.

Zagorjanovi so sedeli ravno pri kosilu, ko so se vrata odprla in je stopil kmet razmršen in brez klobuka v sobo. Blazno je pogledal ljudi, dvignil prst in rekel: „Pst! Ali ste že čuli? Zagorjan je Tonita umoril. Mrtev je.“ In potem se je nasmejaval grozno: „Mrtev je!“ Bledi so gledali ljudje na kmeta. „Jezus, kmet je znorel!“ je dejal stari hlapec. Rozika pa je stopila k očetu, padla pred njim na kolena in rekla: „Oče, za Božjo voljo, kaj se je zgodilo? — Ali kmet je zopet šepetal: „Pst, pst! Mrtev je, mrtev. Zagorjan ga je umoril!“

Zdaj je vedela Rozika vse. Sovražstvo ji je vzelo očeta in ljubčeka. Tu ni bilo ničesar več za napraviti. Ali zgoraj na planini je bilo morda še kaj pomagati. In kakršna je bila, je hitela navzgor.

(Konec prihodnjic.)

prične brati udom. Ker pa so bili tudi nemški udi deleženi, so zahtevali naj se jim tolažči, da tudi znajo kaj da se govori. Nato se načelnik obrne na g. župnika Kuncin in reče: „Gospod, vi povejta“ in gospod res začne nekaj na nemško obračati, pa čisto slabo. Potem pa vzame g. načelnik prejšnji nemški zapisnik ni ga bere; tega pa niso zastopili Slovenci. To je bila krvavo smešna homedija! Komaj je prebral zapisnik, se je slišal glas od napredne stranke na g. glavarja: „Ali je to postavno, da se niso vabili vsi udi k seji?“ i. t. d. G. glavar je mogel reči načelniku, da ta ni postavno povabil udov in da se ne more ta seja izvršiti ter je za danes sklenjena. Udi so šli domu! Prašal je tudi načelnik, kaj pa gosp. Zemlišč pove na to? Ali Zemlišč je molčal in ni nič povedal. — Zdaj so „Bračkolianci“ tiste puške, katere so pri volitvi načelnika v kuruzo postavili (kakor je takrat „Gospodar“ pisal) seboj prinesli in jih bodo že večkrat prinesli. — Potem gre gosp. načelnik žalosten sam domu, pa nismo čuli streljati pri sv. Jurji, kakor takrat, ko so načelnika volili; vse je bilo tiho. Menda gosp. Kuncin nima strelnega praha žeganega, ker je zdaj žegnana voda zmrznila... Nočemo g. načelnika dalje nadlegovati, kajti on ni kriv, da je načelnik, ampak drugi kateri so ga volili. Že takrat, ko je bil načelnik konzuma je podplata zgubil; zdaj pa bo mogoče še glavo zgubil in ako jo lesica najde, bo žalostno lajala... Drngikrat več, za zdaj naj velja! (Glej tudi članek v „Spodnještajerskih novicah“).

Sv. Barbara v Halozah. Resnične so besede božjega učenika, ko je rekel: po njih delih jih bote spoznali. Ko je v nedeljo pred novim letom, g. župnik Vogrin na kancelnu razlagal božjo besedo, je pri tem omenil od vzgoje otrok, kako bi se morali odgojevati v sedanji šoli. Prašamo tedaj Vas, kakšno vzgojo pa so prejeli nekteri farji iz vaših vrst, ki nedolžne otroke rabijo v svoje pohotne namene, in odnesejo svojo grozno kožo roki pravice v daljno Ameriko? Opozorjamo vas na besede, katere ste izgovorili pri tej prigidi, da znate za osebo, katera je izrekla da bodejo šli farani s kamenjem nad vas! V pojasnilo Vam odgovorimo, da Vi lahko v zakristiji tej osebi na uho poveste, ki bolje pristojta za crk. klučarja v Cvetlin, na Hrvaško, kakor k podružnici sv. Elizabeti, ker je to ista oseba kateri je prigovarjal mogoče na priporočilo provizorja Gomilšeka naprednjakom za podpise za Vaš sprejem s kamenjem, in ste izrazili da njemu bode te s točo vrnili. To je tista oseba, kateri je hodil z nekterimi zaslepljenci k. g. dekani, in g. baroni Kübeki, da ja Vi ne bi prišli semkaj, sedaj bode mo znali za gotovo, od kod bode prihajalo zlo vreme za nas farane. Radi kaplana Rabuzeka in sebe ste omenili, da bode fara razdeljena. Opozorimo vaju, da se tega zastoj veslita. Gluha vkup štriha, s kako mero merita s tako se vama bode odmerjalo. Ali Vam je bilo potrebno dne 12/1. 08 s prižnice izjavo poprejšnjega urednika Zavadija, radi rajnega g. Murkovića čitati? Mi Vam tako nismo nič vneli. Ali se spominjate besed božjega učenika, ki pravi naj sveti Vaša luč pred ljudmi, da bodejo vidli Vaša dobra dela in častili mojega Očeta ki je v nebesih? Tudi ste vabili g. predstojnika, šolski odbor, konkurenčni odbor, in Vaše po zvijači izvoljene crk. klučarja, radi organizirovega stanovanja, sami ste ga hoteli odaloviti, in sedaj bi naj farani se za njega potevali. Ne boš, Hanza! Prihodnjic naprej, gradi diva dovolj za celo Vašo življenje. Resnicoljubček.

Kapla pri Arnelžu. V naši hribovski občini živita dve prijateljsko vezani lepi dami, ki se razlikujeta z nošo in obnašanjem od ostalega prebivalstva, vkljub temu da je ena domačinka, drugo pa je računati k izobraženim slojem. Ali dama občuje vse edno rada z navadnimi ljudmi, celo z žnidarskimi pomočniki. Semtertja napravit te dami večje izlete in gledati zlasti na mlade železniške uradnike. Malo pred Božičem sta obiskali tudi gostoljubni farovž v Št. Ožbaltu, v katerem sta ostali do polnoči ter prišli šele v jutru domu. V tem farovžu ne dobijo mlade ženske samo prenočišča, temveč ostanejo lahko tudi dalje časa. Ni čudno za človeka, ki pozna znano ljubeznivost gospoda fajmoštra...

Teržič pri sv. Križu. Je res smola! Naš g. župan Smole, odkar se bližajo občinske volitve, vi in